

Πλάτων, Ευθύδημος, 289d8-290a4

Γ1. Αρκετή απόδειξη, είπα εγώ, μου φαίνεται πως φέρνεις, ότι δεν είναι η τέχνη των λογοποιών που, αν την αποκτήσει κανείς, θα ήταν ευτυχισμένος. Αν και εγώ νόμιζα ότι εδώ κάπου θα παρουσιαζόταν η επιστήμη, που τόση ώρα ζητούμε. Γιατί και οι ίδιοι οι λογοποιοί, όταν τους συναναστρέφομαι, μου φαίνονται πως είναι υπέρσοφοι και η τέχνη τους πάλι μου φαίνεται θεϊκή και υπέροχη. Και δεν είναι καθόλου παράξενο τούτο. Γιατί είναι μέρος της τέχνης εκείνων που γοητεύουν, λίγο κατώτερη όμως από την τέχνη των μάγων. Η τέχνη των μάγων είναι να μαγεύουν τα φίδια, τα σφαλάγκια, τους σκορπιούς και τα άλλα θεριά και τις αρρώστιες. Των λογοποιών η τέχνη είναι να μαγεύουν και να μαλακώνουν τους δικαστές, κι αυτούς που πηγαίνουν στην εκκλησία του δήμου και τα άλλα πλήθη [...]

Μετάφραση: Β.Ν. Τατάκης, Ανθολόγιο Αττικής Πεζογραφίας, Πύλη για την Ελληνική Γλώσσα.

Γ2. φάτε

έκτῶ

τινῶν

(ῶ) εὐδαιμον

ῶήθη

πεφάνθω - πεφηνῶς ἔστω

παλαίτερον

(ῶ) κήλησι

τύχοιεν

έσομέναις

Γ3.α. μοι: δοτική προσωπική, κρίνοντος προσώπου από το δοκεῖς

εὐδαιμόνων: κατηγορούμενο στο τις εκ του συνδετικού ἄν εἶη

ἦν: αντικείμενο στο ρήμα ζητοῦμεν

ἐκείνης: γενική συγκριτική, δεύτερος όρος σύγκρισης από το συγκριτικό ὑποδεεστέρα

οὔσα: κατηγορηματική μετοχή εκ του τυγχάνει.

Γ3.β. κτησάμενος: υποθετική μετοχή, συνημμένη, με υποκείμενο του ρήματος και της μετοχής το τις

Λανθάνων υποθετικός λόγος, που δηλώνει την απλή σκέψη του λέγοντος:

Υπόθεση: εἴ τις ἦν κτήσαιτο

Απόδοση: εὐδαίμων ἂν εἴη.